

kontakt z firmą Pleyel w Paryżu, która ma obowiązek wieczystej opieki nad grobem Chopina, zlecony jej przez siostrę Chopina, Ludwikę. Porozumiał się również z firmą kamieniarską Edeline, od lat utrzymującą grób Chopina w porządku. Po otrzymaniu kosztorysu niezbędnych naprawek, Instytut bezzwłocznie polecił je wykonać i stara się o fundusze na to potrzebne, by jak najrychlej — zwłaszcza wobec Wystawy Światowej w Paryżu — tę drogą nam wszystkim relikwie utrzymać w stanie odpowiadającym jej wartości i godności Wielkiej Niepodległej Polski.

Takie są prace — dokonane i zamierzone przez Instytut Fryderyka Chopina w Warszawie, podjęte z myślą o tym, co winniśmy Chopinowi.

Instytut Chopina wierzy głęboko, że w zamierzeniach i wysiłkach swoich znajdzie poparcie całego społeczeństwa polskiego, któremu drogą jest muzyka Chopina!

Feliks Starczewski

Z DZIAŁALNOŚCI SEKCJI IM. FRYDERYKA CHOPINA PRZY WARSZAWSKIM TOWARZYSTWIE MUZYCZNYM (1899—1927)

Już przed 40 z górą laty wśród wielbicieli muzyki Chopina w Warszawie odczuwało się brak instytucji, która by skupiała i gromadziła pamiątki i wiadomości o nieśmiertelnym naszym Mistrzu. Znaleźli się wówczas ludzie, grupujący się przeważnie przy Towarzystwie Muzycznym, którzy postanowili tę myśl w czyn wprowadzić; a stało się to na skutek podania kilkudziesięciu członków Warszawskiego Towarzystwa Muzycznego z inicjatywy Jana Karłowicza, ojca Mieczysława. Podanie to zostało złożone Komitetowi Warszawskiego Towarzystwa Muzycznego dnia 28 marca 1899 r. w celu utworzenia przy Towarzystwie oddzielnej Sekcji imienia Fryderyka Chopina, na podobieństwo istniejącej już przy tejże instytucji Sekcji im. Stanisława Moniuszki. Dzięki przychylnemu ustosunkowaniu się Komitetu Towarzystwa do tego podania, już dnia 14 maja tegoż roku odbyło się ogólne zebranie członków tworzącej się Sekcji, której prezesem został wielki wielbiciel Chopina dr Henryk Dobrzycki, a wiceprezesami inicjator Jan Karłowicz i Julian Adolf Święcicki, znany literat; nadto weszli jeszcze do zarządu Władysław Bogusławski, literat, Antoni Jędrzejewicz, Leopold Méyet jako sekretarz i Izidor Kowalski, skarbnik.

W pierwszym roku liczyła Sekcja 96 członków, a staraniem jej było gromadzenie pamiątek po Mistrzu i książek o nim, oraz wydawnictw jego dzieł. W 1901 r. dużo pomocy dla spraw Sekcji okazali: Aleksander hr. Dienheim Szczawiński-Brochocki, oraz żona jego Adelajda, słynna śpiewaczka. Działalność Sekcji jeszcze więcej się uzewnętrzyła, kiedy w dniu 31 lipca 1902 r. nastąpiło odsłonięcie tablicy pamiątkowej w Marienbadzie na domu, w którym w 1836 r. mieszkał Fryderyk Chopin.

Jako dalszy etap prac Sekcji wymienić należy wydanie w 1903 r. dzieła: „Nie wydane dotychczas pamiątki po Chopinie“ w opracowaniu Mieczysława Karłowicza. Gromadzenie pamiątek po Chopinie również posuwało się naprzód, tak że w 1904 r. liczba ich obejmowała już blisko sto numerów, które jednakże z powodu braku odpowiedniego miejsca w lokalu Towarzystwa Muzycznego, były przechowywane prywatnie u sekretarza Sekcji Leopolda Méyeta. Sekcja rozporządzała również stypen-